

НАРОДНА ПРИКАЗКА.

**Шарко, дѣдо кълвачъ и глупавиятъ
селянинъ.**

Шарко дълго врѣме живѣлъ и вѣрно служилъ у единъ селянинъ: кжщата пазѣлъ, цѣла ношъ лаелъ.

Остарѣлъ Шарко. Тогава стопанката казала: „Старъ и слабъ е вече, мжко, нашиятъ Шарко; даромъ яде хлѣба ни; изгони го!“

Селянинътъ послушалъ жена си и изгонилъ кучето. Тръгналъ Шарко на кждѣ му очи гледатъ, отишелъ въ гората и почналъ да вие отъ жалость и тжга. Видѣлъ го добродушиятъ дѣдо кълвачъ.

— Тю, тю, тю! Зашо плачешъ, Шарко? Кучето му разказало своитѣ патила. Дѣдо кълвачъ го съжалилъ и го поканилъ къмъ своето гнѣздо.

— Слушай, приятелю! Пази моето гнѣздо и моитѣ пиленца, азъ пѣкъ ще се грижа за твоята прѣхрана! казалъ дѣдо кълвачъ.

Съгласили се. Подиръ малко изъ пжтя минавали нѣколко момиченца. Тѣ носѣли въ ржцѣ

